

Mededeelingen van de Nederlandsche Boschbouwvereniging

INKOMSTENBELASTING EN BOSCHBEZIT.

Zooals wel algemeen bekend is, is de wet op de Inkomstenbelasting 1914 (Staatsblad no. 228) voor boschbezitters door de aanvullende wetsbepalingen van 28 Juni 1926 in dien zin gewijzigd, dat thans „als inkomen of deel van het inkomen niet meer wordt beschouwd voordeel uit het boschbedrijf, hieronder niet begrepen de exploitatie van hakhout.” Voor opgaande bosschen is hierdoor dus een einde gemaakt aan de voordien bestaande moeilijkheid, dat belasting moest worden betaald van den „aanwas”, een dikwijls grootendeels niet te realiseeren inkomen. Bovendien zijn thans ook de eindopbrengsten van bosschen — dus hetgeen in dezen *wel* in geld wordt genoten — van inkomstenbelasting vrijgesteld. De wetgever is hierin — zeer terecht — dus wat verder gegaan dan de van verschillende zijden op hem uitgeoefende aandrang, die slechts ten doel had de onbillijke belasting op „aanwas” te doen vervallen, om hiervoor in de plaats te stellen een belasting op het oogenblik — de velling — dat werkelijk inkomsten worden genoten, een zoogenaamd „kaprecht”. De groote beteekenis van het boschbezit voor ons land en volk wettigt alleszins een dergelijken maatregel, omdat hierdoor wordt bereikt, dat bebossching voor het particuliere initiatief aantrekkelijker wordt gemaakt, en daardoor de kans tot uitbreiding van ons nationaal boschbezit wordt vergroot.

Toch is de tevredenheid over dezen maatregel nog niet algemeen, zooals thans weer blijkt uit een onlangs verschenen brochure van den heer J. S. van Braam, uitgegeven door de vereeniging „Het Grondbezit”, met als titel *„Het goede recht om de bij het boschbedrijf geleden verliezen voor de vaststelling van het belastbaar inkomen in rekening te brengen”*.

De vereeniging „Het Grondbezit” heeft zich vanaf het begin in deze op een eenigszins afwijkend standpunt gesteld (zie tijdschrift der Ned. Heidemaatschappij van 1 Juni 1927; schrijven aan den Minister van Financiën van 9 Juni 1927; jaarverslag van deze vereeniging over 1927):

Men was n.l. van meening, dat de wet van 28 Juni 1926

betrekking moet hebben op het *bruto* voordeel uit bosschen.

Reden waarom dan ook in het hierboven bedoelde verzoekschrift aan den Minister van Financiën van 9 Juni 1927 gevraagd werd, aan de belasting-autoriteiten instructie te geven, dat de boschbezitters in hun aangiftebiljetten voor de Rijksinkomstenbelasting de inkomsten uit boschbezit niet behoeven te vermelden, maar wel mogen aftrekken de uitgaven die noodig zijn tot verwerving (aankoop of aanplant), instandhouding (onderhoud en bescherming) of inning (verkoop of oogst) van het opstaande hout en andere boschproducten.

Bij schrijven van 8 Juli heeft de Minister hierop het o.i. zeer logische antwoord gegeven, dat dit *niet* geoorloofd is. Immers het boschbedrijf als *zoodanig* is buiten de sfeer van de inkomstenbelasting gebracht, het is dus niet juist, dat de kosten tot verwerving, inning en behoud der opbrengsten, op het inkomen in mindering zouden kunnen worden gebracht. Om hiervoor maar één voorbeeld te geven :

Eigenaar A. verkoopt zijn bosschen op stam, doch eigenaar B. werkt zijn hout zelf op en geeft hiervoor meer uit f 500.—, waartegenover staat een meeropbrengst van f 600.—. Zou het dan juist zijn dat eigenaar B. die f 500.— van zijn overig inkomen aftrok, terwijl hij de opbrengst van zijn bosch + die f 600.— meeropbrengst niet als inkomen behoeft te vermelden ?

Immers neen ! En nog eens : het is zoo volkomen logisch en voor ieder begrijpelijk, dat, wanneer het boschbedrijf — dat toch ook een bedrijf is als ieder ander bedrijf — opgezet om winst te maken, zij het dan ook een zeer matige *winst*, — maar toch in ieder geval aan den anderen kant ook een zeer solied *bedrijf* — vrijgesteld wordt van inkomstenbelasting, ook alle uitgaven om dit inkomen te verwerven buiten de belastingsfeer worden gebracht.

Vandaar dan ook dat het Bestuur der Ned. Boschbouwvereniging aan het bovengenoemde adres meende geen adhaesie te kunnen verleenen en met het bestuur van „Het Grondbezit” hierover in nadere correspondentie is getreden, waarvan met een enkel woord melding is gemaakt in ons jaarverslag over 1927.

Wij hebben er onder meer op gewezen, dat het nooit in de bedoeling van den wetgever *kan* hebben gelegen om, bij het berekenen van het zuiver inkomen, kapitaalsuitgaven van het bruto-inkomen te mogen aftrekken, terwijl het bovendien in een boschbedrijf steeds uiterst moeilijk blijft om kapitaals- en exploitatie-uitgaven te splitsen.

Uit de hierboven aangehaalde brochure blijkt nu echter wel, dat men in dezen reeds aanmerkelijk *dichter* bij ons standpunt is gekomen.

Begonnen wordt met de proefopstelling voor een

vermogensbalans en een winst- en verliesrekening in een boschbedrijf, waarbij wordt uitgegaan van een *normaal* bosch, dat wil dus zeggen van een bedrijf, waarin alle leeftijdsklassen van 1 jaar tot jaar van velling in evenredige hoeveelheden vertegenwoordigd zijn, waar dus ieder jaar evenveel wordt gekapt van de bovenzijde als aan de onderzijde wordt bijgeplant en verder aan het geheel bijgroeit, n.l. de totale jaarlijksche aanwas.

In een dergelijk bedrijf is het dus juist, dat de kosten van herbeplanting op de debetzijde van de winst- en verliesrekening komen en de opbrengsten van den hoofdaankap op de creditzijde. Cultuurkosten op nieuw verworven, nog te beplanten terreinen komen *niet* op de winst- en verliesrekening doch op de vermogensbalans (zie de moot hierover onder de winst- en verliesrekening). Dit is een belangrijk verschil, dat wij in het schrijven van 9 Juni aan den Minister van Financiën misten! („dat de boschbezitters *wel* mogen vermelden op hun aangiftebiljetten voor de Rijksinkomstenbelasting de uitgaven, noodig voor verwerving (aankoop of aanplant), enz.”).

Doch bovendien blijkt nu, dat het *niet* meer de bedoeling is van den schrijver om de creditzijde van zijn winst- en verliesrekening buiten beschouwing te laten en alleen de debetzijde op te tellen en van het overige inkomen af te trekken, wat o.i. ook de minister, en uit het schrijven van de vereeniging „Het Grondbezit” en uit de op pag. 19 van het boekje genoemde vraag in het voorloopig verslag der Staten-Generaal op de Staatsbegroting 1928, *wel* heeft afgeleid ¹⁾ en wat hierin eigenlijk ook inderdaad staat.

Dus wat het *normaal* boschbedrijf betreft, hierover blijkt het verschil van meening al te zijn opgeheven. Immers hier zal het al zeer moeilijk aanneembaar zijn, dat de opbrengsten, bij bebossching en velling van een gelijke oppervlakte, in eenig jaar lager zullen zijn dan de uitgaven, m.a.w. dat deze rekening sluit met een verlies.

Dit geval zal dus in de *praktijk* althans geen moeilijkheden opleveren.

Echter, normale boschbedrijven behooren hier — meer nog dan elders — wel tot de zeer groote uitzonderingen. We hebben hier meerendeels te maken met bedrijven, waar van een regelmatige opeenvolging en aanwezigheid van leeftijdsklassen geen sprake is, waar bovendien de jonge leeftijds-

¹⁾ In de memorie van antwoord (zie pag. 19) wordt hier n.l. gezegd: „Het zou met de bedoeling van den wetgever ten eenenmale in strijd zijn, indien eenerzijds met de (onzuivere) opbrengsten, die het boschbedrijf oplevert, geen rekening werd gehouden en anderzijds wel aftrek werd toegestaan van de kosten tot verwerving, inning en behoud van die opbrengst en van de op die opbrengst rustende lasten.”

klassen overheerschen en weinig of niet gekapt wordt, om de eenvoudige reden, dat er zoo goed als geen kaprijp hout aanwezig is.

Hoe hier te handelen?

Hier moeten we dus om te beginnen ook volgens de inzichten van den schrijver de cultuurkosten der jonge beplantingen (*geen* herbeplantingen) buiten de winst- en verliesrekening houden.

Hoe echter te handelen met verschillende verplegingsmaatregelen als inboeten, dunnen (een manipulatie, die bij een werkelijk deskundig gevoerde dunning echter wel steeds ruimschoots gedekt zal worden door de opbrengsten van het dunsel) en onderzaaiing? Ons inziens zijn al deze uitgaven te beschouwen als kapitaalsuitgaven, die dus te zamen den kostprijs bepalen, uitgegeven voor de totstandkoming onzer bosschen en — in het systeem van den schrijver — dus te plaatsen op de passiefzijde van de balans.

Een netto-overschot van de dunningen verlaagt dan onzen kostprijs; omgekeerd wordt door een eventueel tekort deze kostprijs verhoogd.

M.a.w. in dergelijke jonge bedrijven met nog geen kapbaar hout kan eigenlijk van een jaarlijksche winst- en verliesrekening nog geen sprake zijn. Pas later, wanneer met een regelmatige jaarlijksche exploitatie wordt begonnen, zal uit de dan te bereiken resultaten moeten blijken hoe in het boschbedrijf is geboerd en welke rente van het totaal ingestoken kapitaal wordt gemaakt.

Uit het voorgaande zal het dus duidelijk wezen, dat het in het algemeen onjuist is in een „uitgesteld oogstboschbedrijf” te spreken van *exploitatie-verliezen*, indien in bepaalde jaren de uitgaven toevallig hooger zijn dan de inkomsten. Bij een normale exploitatie en bij een deskundige behandeling — dus in het gewone normale bedrijf — kunnen deze kosten veilig op de passiefzijde van de vermogensbalans worden bijgeschreven. Calamiteiten (insectenvreterij, brand) zijn hier dan evengoed als in het normale boschbedrijf als kapitaalsverliezen te beschouwen. Trouwens de vraag dient gesteld, of dergelijke risico's niet evengoed, zoo niet meer, voorkomen in andere bedrijven of bij effectenbezit.

Hoe is het echter met de in de 3e plaats in de hier bedoelde brochure genoemde „parkbedrijven”? Hier is het mogelijk, dat de eigenaar uit een oogpunt van natuurschoon boschgedeelten en oude boomen spaart, die eigenlijk in waarde *achteruitgaan* en dus geen regelmatige opbrengsten maakt, ja, zelfs kosten voor verpleging en onderhoud heeft, die ook op den duur niet meer terug komen in de meerwaarde van het parkbosch, dat immers alweer in waarde teruggaat. Hier voor dit parkbosch — maar dan ook voor het parkbosch in *den engsten zin* en *alleen* voor het parkbosch — kan inder-

daad het door den heer Van Braam genoemde bezwaar bestaan, dat n.l. de winst- en verliesrekening jaarlijks sluit met een nadeelig saldo.

Onder parkbosch in den engsten zin dan echter te verstaan de zuiver en alleen als park te exploiteeren boschgedeelten. Alleen hierop is het voorgaande van toepassing! Het is zeer goed mogelijk, dat een boschbezitter ook buiten dit gedeelte bosch-complexen bezit, die hij niet gaarne kaal slaat. Hij behandelde dit *boschbouwkundig*, hij onderzaaie het op tijd en hij zal *zonder kaalslag* en zonder dat het hem geld behoeft te kosten een bosch verkrijgen, dat in schoonheid misschien wel met zijn mooiste parkbosch kan concurreeren, mits hier maar geregeld weer het oudere voor het jongere wordt opgeofferd.

Resumeerend brengt het voorgaande ons tot de volgende conclusies:

1. Uit de brochure van den heer Van Braam blijkt, dat de opzet slechts is — in afwijking met de vroegere opvatting van de vereeniging „Het Grondbezit” (zie verzoekschrift aan den Minister van Financiën van 9 Juni 1927) — eventueele ongunstige verschillen van jaarlijksche inkomsten en uitgaven bij het boschbedrijf van het overige inkomen te mogen aftrekken.
2. Dergelijke gevallen zijn echter in onze bosschen van zoo weinig beteekenis en bovendien nog gedeeltelijk tot kapitaalsuitgaven terug te voeren, dat, indien het alleen hierom gaat, het eigenlijke doel van een dergelijke actie vrijwel komt te vervallen.
3. Deze actie is bovendien *onjuist*. De inkomstenbelasting is ten opzichte van het boschbezit thans op zeer coulante wijze geregeld. Het nu opnieuw voeren van de bedoelde actie stelt de boschbezitters bij de betreffende autoriteiten in een onjuist daglicht en zal niet bevorderlijk zijn tot het beramen van nog *noodzakelijke verdere* maatregelen om de bebossching door particulieren hier te lande te bevorderen.
4. Opvattingen als die, waaruit deze actie voortvloeit, stellen echter weer eens in het licht, dat het met het *beheer* der particuliere bosschen niet altijd is, zooals het zijn moest. Op ieder gebied erkent en verlangt men deskundigen; alleen het boschbezit maakt hierop veelal nog een uitzondering, waardoor de geldelijke rekening dan ook niet uitkomt.

Het Bestuur der Nederlandsche
Boschbouwvereeniging.